

VĎAKA LUDSTVU - NA ZAJATRAJŠOK SA NETEŠÍM!

Ťažko povedať, kde sa tu vzal. Možno ho stvoril Boh, ako sa domnievajú veriaci - obraz Adama a Evy a ich vyhnanie z raja je pre kresťanov jednoznačnou možnosťou stvorenia. Iní, vyznávači Darwinovej teórie by prisahali, že sa vyvinul z opice, a tí ďalší stále nenašli odpovede na tieto konšpiračné teórie alebo im je to dokonca jedno.

Človek. Kde sa vzal, tu sa vzal, vlastne ani veľmi nezáleží odkiaľ. Záleží však na tom, že to, čo stihol predviesť v priebehu dvetisíc rokov, je... neopísateľné.

Na jednej strane prišiel s vynálezmi, ktoré nám v dnešnej dobe neskutočne uľahčujú každodenný život a bez ktorých by sme snád' žili zaostané životy. No na druhej strane sa pýtam: O koľko sú naše životy hodnotnejšie dnes?

Ľudia sa stali pohodlnými. Natoľko pohodlnými, že na prepravenie sa z bodu A do sto metrov vzdialeného bodu B štartujú auto, ktoré tróni v garáži deviatich rodín z desiatich. Zleniveli v dôsledku moderných technológií, stali sa bezohľadnými, pretože dnešná doba, vyzerá to tak, bezohľadnosť priam vyžaduje. Všetci súperia o to, kto má viac majetkov, nehovoriac o tom, že mnohí ich nenadobudli poctivou prácou a čistými rukami. Zato čistého svedomia by mali na rozdávanie!

Poctiví ľudia, zdá sa, takmer vymreli, a tí, čo prežili, sú tými najbezvýznamnejšími medzi hyenami - tým čestným aspoň zostalo srdce na mieste, ale za to si, žiaľ, nič nekúpi. A teraz to tak chodí: Ak chceš niečo mať, musíš si to kúpiť!

Jednoducho, začínam sa cítiť ako v džungli - Žer, alebo buď zožratý. A kto zaváha, nežerie! Ekonomická kríza sa ešte len rozbieha, ale už v jej zárodku pocítujeme nemalé percento nezamestnaných na celom svete. Niektoré politické systémy sú skutočne na zaplkanie. Jeden sa až desí, keď zapína správy niekde v teple domova. Desí sa tých príšerných noviniek z celého sveta, pretože jedna predbieha hrôzostrašnosťou druhú.

Blond'avá moderátorka hlási životné pohromy, nových nezamestnaných, atentáty v metre, mŕtve deti v kontajneroch, vraždy dôchodkýň pre dve eurá, lúpeže. Na Slovensku napríklad neohroziteľné práva menších, ktoré rabujú a ničia všetko vôkol seba. Aby sa nepovedalo, má pre nás aj pozitívnu správu - V bojnickej ZOO sa narodilo tigríča. Žiadnu inú nenašla. Deti, tešte sa!

Že životné prostredie volá o pomoc a búri sa čoraz viac, že isté druhy zvierat sa už prestali radšej rozmnožovať, že ozónová diera, povodne striedajúce požiare a skleníkový efekt nad nami visia ako výkričník hlásajúci pekelnú smršť, ľudstvo vôbec neodradí. Ďalej budú rúbať pralesy, znečisťovať ovzdušie

emisiami, do morí púšťať ropu a zabíjať nevinné zvery i ohrozené druhy. Ďalej budú spôsobovať zlo hnaní nenásytnosťou.

A tak sa občas pristihnem, ako rozmýšľam, či sa skôr dočkám tretej svetovej vojny alebo dokonca konca sveta, ktorý sa, myslím, týmto spôsobom neodvratne blíži. Tieto prognózy pravdepodobne vyznievajú priveľmi pesimisticky. No možno skôr realisticky. Ľudstvo má dve zbrane, ku ktorým sa nikdy nemalo dostať - peniaze a moc. Vidinu dôsledkov zahalila hmla a ja si niekedy pomyslím, či človek na tento inak krásny svet neprišiel náhodou nedopatrením. Veľmi zlým nedopatrením.

Natália Vavrová

Haiti – peklo, strach, beznádej

Už po stáročia okupovaná krajina dostala svoju ďalšiu ranu pod pás.

Nie zapríčinenou ľudským zlyhaním napríklad vo veci politiky, ale tentokrát si matka Zem vybrala svoju daň a vybúrila sa nevinnom haitskom obyvateľstve v podobe ničivého zemetrasenia, ktoré zasiahlo prevažne časť vnútrozemia a okolie hlavného mesta Port-au-Prince, ktoré zľahlo prachom.

Desaťtisíce mŕtvych, stotisíce zranených a nezvestných, stovky osamotených s zmätených sirôt, milióny ľudí bez strechy nad hlavou, hľadajúci svojich blízkych – tak toto sú základné ukazovatele tejto ničivej katastrofy. Prvýkrát po ničivej cunami v roku 2004 v juhovýchodnej Ázii sa mobilizujú záchranné zložky zo všetkých vyspelých krajín a sústreďujú sa na ostrove Haiti, aby sa pokúsili zachrániť čo najviac ľudských životov spod ruín budov. No pre tých, čo prežili, toto peklo ešte ani zďaleka neskončilo.

Po dvoch týždňoch nepretržitej a namáhavej snahe záchranárov z celého sveta nájsť a vytiahnuť preživších spod ruín sa dočkali veľa úspechov. Alebo skôr zázrakov? Zázraky sa dejú všade, ta prečo nie aj na Haiti. Prvý deň po zemetrasení islandskí záchranári vyhrabali spod ruín dvoch živých ľudí, nasledujúci deň vytiahli ženu, ktorej sa zavalenej podarilo poslať SMS s prosbou o pomoc svojim blízkym do Ottawy, ktorí pomocou diplomatov upozornili záchranné zložky, a tie sa ponáhľali žene na pomoc. Najefektívnejšiu záchrannú akciu sme zaznamenali pod taktovkou čilských záchranárov, keď sa im podarilo vyslobodiť 23 ľudí spod trosiek hotela. O skutočnom šťastí v nešťastí môže hovoriť mladá študentka, ktorá prežila pod sutinami neuveriteľných 15 dní. Dievča bolo silne dehydrované a utrpelo zranenie dolnej končatiny. „Netuším, ako sa jej

podarilo vydržať tak dlho. Je to zázrak," vyhlásil záchranár J.P.Malaganne. Dievča bolo podľa neho šťastné, šokované a plakalo.

Medzinárodné záchranné tímy ku dnešnému dňu zachránili z trosiek budov na Haiti životy 140 ľudí, to je úctyhodné číslo, ale, bohužiaľ, ho prekryva oveľa hrôzostrašnejšie – počet vyhasnutých ľudských životov, ktorý ku dnešnému dňu narástol na cifru 250 000.

Pomáhať sa snaží celý svet, celebrity, ale i obyčajní ľudia najmä formou zbierok, súkromných príspevkov, benefičných akcií a koncertov. Bohužiaľ, sú na svete aj ľudia, ktorí chápu toto globálne spojenie ľudí z odlahlých kútov sveta pre dobrú vec podľa seba – ako jeden dobre profitujúci biznis. Človeku sa až rozum pozastavuje z myšlienkových pochodov takýchto ľudí „bez srdca“. Preto je dôležité overiť si organizáciu, ktorej chcete prispieť na pomoc ľuďom, ktorí to potrebujú.

Filip Král'

Milí studenti,

ponúkam vám úvod z mojej pripravovanej sci-fi poviedky. Venujem ho najmä maturujúcim študentom – možno vám aspoň trochu pomôže cibriť si vašu angličtinu.

Váš profesor anglického jazyka

Prologue Prologue

A year or so ago my thoughts were swamped by a sudden idea; it rushed through my head aiming straight for the copyright department of books.

Not to lose the legal right over my intellectual property, I started to chase it and after some time I managed to catch it and persuade it to return home, I mean to say, back to my mind again. As soon as it was in, it started to complain:

'Every day I'm struck by hundreds of ideas – how can I know which one you are?' my mind responded.

'Hm, I know your hackneyed ideas pretty well – no resourcefulness, no originality, no depth, except for me. It's high time for a change.'

Suddenly I started to feel weary and my eyelids started to feel heavy. Without protest I fell into a deep sleep and in no time at all I started this strange dream:

I saw a Muse knocking on the chamber of my heart, and then she stopped inside and greeted me with a shy smile.

'You needn't take off your shoes,' I whispered, not really knowing what to say.

'I'm barefoot' she answered blushing a little and with a faint smile, then, looking at me in her kind way, she said softly 'Have you ever seen a Muse wearing shoes?'

'No never'

'And do you know why?'

'You don't need your own shoes as you are frequently in somebody else's?'
I queried.

'You're clever' she said, the compliment tickled my ears.

I felt as if I was getting literally a waterfall of ideas. From this torrent of ideas, one mysterious development took strength and I saw a Star Gate open before me. Quietly the doors swung open and there in front of me I saw a giant clock, as well as the one who winds it from time to time. Believe it or not, Time has got its boss too – and this is the starting place for the story which is about to unfold...

Ked' sa povie punk...

Punková éra prepukla v povojnovom období, kedy bola kultúra oslabená a slávne kapely ako *Rolling Stones, The Kinks a The Beatles* už nemali čo povedať mladej generácii kvôli svojej komercii a kvôli tomu, že už neboli takí rebelskí ako kedysi. V tomto období sa mladí študenti umeleckých škôl v Anglicku začali zaujímať o americké kapely, ako napr. *New York Dolls, MC5, The Stooges a Ramones*. Tieto kapely boli mladé, drzé a neohrabané, a práve tým zaujali Angličanov.

Pojem punk sa prvýkrát vyskytol v časopise *Sniffin Glue*, ktorý venoval pozornosť týmto mladým kapelám. Neskôr sa v Anglicku sformovala jedna z najpreslávenejších punkových kapiel, a tou boli práve *Sex Pistols*, ktorí odštartovali vlnu punku. Ich punkový image vznikol nosením fetišistických doplnkov zo sex shopu, ktorý vlastnil ich manažér Malcolm McLaren.

Punkové kapely boli kontroverzné, anti-komerčné a punková idea spočíva v boji proti konzumnej spoločnosti a stereotypu, punkeri vždy vedeli dokonale skritizovať systém, a preto boli trňom v oku najmä pre politikov a iných „kravatákov“.

*V roku 1977 zožala punková scéna v Anglicku najväčší úspech a k tomuto hnutiu sa pridalo aj kopu iných významných kapiel ako napr. *The Clash, The Buzzcocks, Sham 69, The Adicts*, a stovky iných undergroundových kapiel.*

*Punková hudba nie je obzvlášť náročná, ale o to viac dynamická a energická. Najskôr sa punk utiahol do úzadia kvôli rozpadu najideálovejších kapiel a kvôli vlne neopunkových kapiel ako napr. **Green day**, **Good Charlotte** a **Blink 182**, ktoré reprezentovali punk v nepravom zmysle a protirečia si svojím komerčným správaním s pravými punkovými hodnotami.*

Aj keď v dnešnej dobe punk už nie je taký populárny, stále má význam a rebelovať je stále proti čomu a ,napokon, popularita bola vždy to, čím najskalnejší fanúšikovia punku najviac pohrdali.

Martin Kolka

Pamätám si, akoby to bolo dnes, keď som sa lúčila s rodičmi na letisku v Bratislave. Bolo nám treba mnoho vreckoviek, no i smútok z nadchádzajúceho roku bez nich prekonal hádam zatiaľ najlepší zážitok môjho života.

Na letisku v Harrisburgu v Pensylvánii ma už čakala malá postaršia pani s tabuľkou v rukách väčšou ako ona, na ktorej sa písalo: VITAJTE, TINA! Už vtedy mi bolo jasné, že toto drobučké stvorenie a jej nie oveľa vyšší manžel budú mojimi novými rodičmi na školský rok 2008/2009. A hádam aj najlepšimi, akých som si mohla želať. Bola som neuveriteľne zdesená a nervózna, to musím uznať. Nebolo to len kvôli novým ľuďom a prostrediu. Práveže príroda v Pensylvánii pripomínala z veľkej časti práve naše drobné Slovensko. Najväčší šok som, na moje prekvapenie, zažila práve kvôli jazyku. Moje jednotky na základnej a strednej škole akoby zrazu neznamenal nič a z rozhovorov medzi ľuďmi som s trochou šťastia rozumela akurát hlavnú podstatu. Ale i to sa poddalo. O pár mesiacov. ☺

Hoci som vopred z dotazníkov vedela, že Laura a Barry sú židovského vyznania, nevedela som, čo to bude obnášať. Hneď v prvý deň som pochopila, že sa budem musieť zriecť špagiet, ak v nich chcem mať i mäso, pretože kóšer pravidlá zakazujú miešať mäso s mliečnymi výrobkami. Žiadna šunkovo-syrová

pizza. No teda fajn, povedala som si, no nakoniec to všetko dopadlo viac než fajn. Dokonca som sa úplne odnaučila jesť bravčové mäso, na čo som bola patrične hrdá. No tento zvyk sa akosi rozplynul po tom, čo mi mamina po desiatich mesiacoch navarila doma bryndzové halušky a ja som nemohla pohrdnúť ani slaninkou. ☺

Myslím, že strava bola jednou z hlavných príčin, prečo sa mi u Feinsteincov tak neuveriteľne páčilo. Na rozdiel od iných európskych študentov som totiž nič nepribrala, práve naopak, zriedkavé návštevy fast-foodov a varenie zásadne len s „FAT-FREE“ („bez tuku“) výrobkami mi pomohli zhodiť nejedno to kilečko. Môj jediný hriech bolo arašidové maslo. Ale toho som sa neplánovala vzdať za žiadnu cenu. ☺

Čo sa týka školy, to už bolo horšie. Rozpísať ich podrobný systém sa pokúsim v ďalšej kapitole. Pre mňa bolo podstatné, že som sa tam necítila šťastne. Američania sa prejavili ako nie práve najväčší kamaráti a, bohužiaľ, musím uznať, že nálepku hlúpy národ, si naozaj zaslúžia. Veci, čo sme sa učili, boli ľahké, prirovnala by som ich k vedomostiam nadobudnutým na základnej škole v Slovenskej republike. Jediný problém som mala s angličtinou. Nie vždy som vedela vysvetliť - „čo tým chce autor povedať.“ S rozoberaním básní a skrytých myšlienok som mala problém i na slovenčine, tak si to skúste v cudzej reči. Ani písanie esejí a čítanie kníh v historickej angličtine nebolo med lízať. Vždy som sa však tešila na hodinu ekonomiky a americkej vlády. Mali sme takého mladého, vtipného a pohľadného učiteľa. Mr.Weible sa volal. Zvykol na mňa z druhej strany chodby kričať: „SLOVAKIA!“ a to mi stačilo na to, aby som sa raz za čas tešila do školy.

Inak môj americký život nebol ani zd'aleka vzrušujúci. Asi za to môže farmárske mesto, v ktorom som žila. Malo dve benzínky, McDonald's, supermarket a najmenej pätnásť kostolov na sedemtisíc ľudí. Američania sú prekvapujúco pobožný národ. Pri slove interupcia sa štyrikrát prežehnajú a vynechať kostol? Jedine ak umierate.

Typický deň vyzeral nasledovne:

Budíček o 06.30, všetky ranné záležitosti som vyriešila do 07.10, kedy som sa rozbehla dole kopcom k susednej farme, pozdravila som susedove kravy a naskočila do typického žltého školského autobusu. Laura hovorila, že som mala šťastie, pretože slečna Pat Hilson nemala rada väčšinu detí, no na mňa sa vždy pekne usmievala, ba dokonca mi dovolila i jesť v autobuse, čo bol určitý druh prejavenej náklonnosti. No a potom už len škola od 07.40 do 14.35, späť na autobus domov. Tri dni do týždňa som opatrovala susedom dcéru, čím som si zarobila 15 dolárov týždenne. Na kino a tak. Po škole som sa len učila a chatovala, môžem povedať, že v USA som sa stala závislá od internetu. Keďže som nemala ozajstných kamarátov, kompenzovala som si to rozhovormi s domovom. No a už vôbec nebudem preháňať, ak poviem, že spať som chodila o 21.30, hneď ako skončil môj obľúbený seriál. Dost' podobne sa odvíjali aj ostatné dni desiatich mesiacov strávených v Amerike.

Samozrejme, prežila som tam aj mnoho úžasných chvíľ. Výlety do New York City, Washingtonu D.C., Texasu a na Bermudy boli jedny z nich. No a potom aj posledné tri mesiace, počnúc aprílom, májom a júnom, kedy sa udalosti zvrtni v môj prospech a nechcela som odísť.

Nemôžem však zabudnúť na to, že keby nebolo Feinsteincov, pravdepodobne by som prechádzala dosť veľkými depresiami.

Martina Kubičková

Ako to vyzerá, keď hrajú hokej ženy...

V Piešťanoch sme mali od tretieho do deviateho apríla hokejové **Majstrovstvá sveta žien** do 18 rokov I. divízie. Tí, ktorí sa neprišli pozrieť na Nicol „Gáborík“ Čupkovú a jej tím, môžu ľutovať, a tí, ktorí ma odbili slovami: „Ja na ženský hokej nejdem“, sa môžu akurát tak hanbiť doma v kúte.

Ja som vynechala iba sobotný zápas, čo ma mrzí doteraz, ale všetko som si vynahradiť na ostatných zápasoch, kde som už nechýbala. A určite to stálo za to. Naše dievky naskakovali na ľad s pokrikom „Za Slovensko hráme, zaňho srdce dáme!“ Ja som za Slovensko fandila, zaň som dala svoj pôvodný hlas (teraz mám takú čudnú mutáciu, dúfam, že sa to dá do poriadku)

a trieskaním lavičkou som si spôsobila drobné zranenie prsta a svalovicu na rukách. (Vykĺbenie ramena sa nepotvrdilo.)

Po prvom zápase, ktorý som videla, som prišla domov s tým, že budeme mať medailu, pred druhým som po predzápasovej rozcvičke „hviezdam“ povedala, že aj tak budú zlaté, len potom prišiel nešťastný zápas s Francúzskami, ktorý nás pískala „profesionálka“

z Ruska a gólom 68 sekúnd pred koncom sme prehrali 2:3. Keď som videla „hrať“ Francúzsky proti Švajčiarkam o prvé miesto, bolo mi z toho nanič. Švajčiarky ich rozobrali 9:1.

My sme so Švajčiarkami prehrali 0:3, ale mali sme za sebou ťažký zápas s Francúzskom, takže to beriem s rezervou, ale škoda, že sme nedali aspoň jeden gól. Po tomto zápase už bolo jasné, budeme hrať priamy súboj s Rakúskom o bronz. Preto sme sa aj so ségrou ako správni fans poriadne vybavili a príprave na zápas sme venovali maximálnu pozornosť. Dva transparenty, papierové konfety a časť fanklubu ŠHK 37 spravili svoje, večer to bola fakt pecka, dokonalá atmosféra, skvelý hokej a nakoniec bronzové oslavy.

Navyše Janka Budajová, naša brankárska jednotka, účastníčka ZOH vo Vancouvri, vychytila nulu a stala sa najlepšou brankárkou turnaja.

Najužitočnejšou hráčkou turnaja sa stala úplne zaslúžene Nicol „Gáborík“ Čupková, naša kapitánka, tiež účastníčka ZOH vo Vancouvri. Tá, keď sa dostane k puku, robí šialené veci. Kazaškám dala 5 gólov a navyše je ohromne rýchla. Preto Gáborík, lebo ona je naozaj asi jeho ženské vydanie.

Mne sa počas turnaja tiež darilo. Len trochu inak. SBS-kári si ma po skončení zápasu o bronz vyfotili so slovami: „My sme si t'a normálne museli vyfotiť. Najväčší provokatér turnaja.“ :))) Minimálne trikrát ma vykázali na tribúnu zo zakázaných priestorov. Pretože Veronika nemôže byť na tribúne ako každý normálny divák. Ona musí behať po polke štadióna a fotiť. Takto sa mi podarilo dostať na nórsku striedačku v zápase Švajčiarsko-Nórsko. Nór: „Press?“ Veronika: „Yes.“ Vydržala som tam celú tretinu, prestávku, nafotila som ešte príchod hráčok z kabín a až potom mi na to prišli. Ďalej ma vyhodili z priestorov pri mantineli a takmer mi znemožnili nafotiť si našu striedačku zhora. Ale bola som rýchlejšia. :) Raz som sa dokonca tvárila, že Romanka Kiapešová, naša brankárka, je moja sestra, čomu chudáci SBS-kári veria ešte aj teraz a navyše si mysleli, že som fotograf-profesionál, vraj to robím tak profesionálne, neviem, či tým mysleli to lezenie po mantineli ?? :) No čo, nasledujúce Majstrovstvá sveta sa asi budem musieť akreditovať, aby som sa mohla hrať s fotákom nerušene.

Veverica

MANIFEST DADA NA HOTELKE

Máme rukolapný dôkaz, že na hotelke sa nájdu umelecké duše! Zobraли noviny, zobrali nožničky a...výsledok si už pozrite sami. Že je to len slovný chaos? Tak to ste nedávali dobrý pozor na hodine slovenčiny! ☺ Z takýchto dadaistických básní by mal určite radosť aj sám Tristan Tzara. (= zakladateľ dadaizmu ☺)

autori: Michaela, Lucia, Dávid

autorky: Monika, Kristína

JAHO DY SA ŠPLHAJÚ DO NEBA...

Zákerné dvorné dámy, **viac ako oči**,
 ŽIVOT DRAHÝ **OMYL JE**,
 v pasci **dobyje**,
 na hrane takmer
 KTO, KDE, KAM...
 Nevyspitateľná, najdlhšia na svete,
 nezabudol zmätok **sedemdesiatku!**
 Vesmír, prvotný strach **berie** všetko!
 Na pokraji smrti, **HROZIVÉ** a krásne **zdravie**
 krásne **sám** takmer spôsobil **revolúciu**
má odvahu, chcelo by to **špendlík**.
 Hore nohami, **umelci** Zita Furková,
 ten kto hulí?
Povedz mi to!
 Mrcha, **náš** George Clooney, psychopatku
 úspech, VTÁČIE **bitky** na poslednú chvíľu,
IQ 70, zmätok **len pre ženy**,
 v paláci mocných **vládco** **v pasci**.
Kto som?

autorky: Kristína a Lívia